

Carla Guelfenbein s-a născut la Santiago de Chile. A studiat biologia la Universitatea din Essex, Anglia, specializarea Genetica populației. Mai târziu a studiat designul la Martin's School of Art. La întoarcerea în Chile a lucrat la agenția de publicitate BBDO și a fost directoare artistică și editor de modă la revista Elle. Este autoarea romanelor *Reversul sufletului* (*El revés del alma*, 2002), *Femeia vieții mele* (*La mujer de mi vida*, 2005), *Restul e tăcere* (*El resto es silencio*, 2008), *Înotând goale* (*Nadar desnudas*, 2012) și *Cu tine în depărtare* (*Contigo en la distancia*, 2015), pentru care i s-a acordat Premiul Alfaguara. Opera Carlei Guelfenbein a fost tradusă în peste cincisprezece limbi de editurile cele mai prestigioase din lume, fiind foarte apreciată de public și de critica națională și internațională.

CARLA
GUELFENBEIN

Restul
e tăcere

Traducere din limba spaniolă
LAVINIA SIMILARU

LIBRĂRIE NAȚIONALE

TĂCEREA ALBĂ
TĂCEREA NEGRĂ

1. ✕

Cuvintele sunt uneori aidoma săgeților. Se duc și vin, răzbind și ucigând, ca în războaie. De aceea îmi place să-i înregistrez pe oamenii mari. Mai ales când vorbește fiecare despre ale lui, și deodată, ca prin minune, râd toți în același timp.

Aici, jos, sunt o grămadă de picioare care se mișcă dintr-o parte în alta. Sunt aproape de toate felurile: picioare de cămile, de iepuri, de flamingi, de maimuțe și de alte animale ale căror nume nu le-am învățat încă. La masa mea s-au așezat trei doamne cu glezne atât de groase, că par labe de elefant, un bărbat cu pantofi de jucător de golf și o girafă care și-a scos numaidecât sandalele aurii.

Cu toate că vorbesc toți în același timp și îmi va fi greu să obțin ceva care să merite osteneala, îmi pornesc MP3-playerul cu microfon și înregistrez:

- Tere și bărbatul ei au sosit în mașini diferite, ți-ai dat seama?
- Nu i-am văzut, însă nu mă surprinde câtuși de puțin.

În parc, având voliera bunicului drept fundal, mirii pozează în fața unui fotograf. Vărul meu Miguel zâmbeste de parcă ar avea o scobitoare așezată vertical în gură. Printre rochiile colorate o văd pe Alma. Ea gesticulează și desenează figuri în aer când vorbește.

Are părul roșu și poartă numele celui mai mare radio-telescop din lume. Sarcina principală a ALMEI este să studieze formarea stelelor. Împreună cu Kájef, cel mai bun prieten al meu, am descoperit că poate să analizeze particule organice, cum ar fi carbonul, ceea ce ar rezolva Marea Enigmă a apariției

vieții. E incredibil câte lucruri poate să vadă ALMA. În schimb, Alma, soția tatălui meu, e mai degrabă împrăștiată. Dar mie nu-mi pasă, întrucât pe ea n-o deranjează că eu sunt cam încet și cam neîndemânatic.

Câteodată, facem lucruri pe care tata nu le încuviințează. Astăzi, de exemplu, ea l-a convins că verii mei au să râdă de costumul de copil bătrân pe care-l port de obicei la ocaziile importante. Totuși, știm amândoi că nu contează cum mă îmbrac. Nu că verii mei n-ar fi amabili, dar au mereu aerul grăbit al celor ce pleacă în căutarea unei comori într-un loc îndepărtat, unde eu nu sunt niciodată invitat.

- *Îți spun că nu, nici măcar nu se cunosc.*

Vocea femeii e la fel de dogită ca a unei broaște râioase. Ridic puțin MP3-playerul.

- *Am crezut că sunt prietene. Uite, e acolo, cu mirii, în fața volierei.*

Dintre toate păsările din voliera bunicului, mie cel mai mult îmi plac fazanii aurii.

- *Nu ești zdravănă la cap, niciodată; știi cum e Marisol.*

Briza marină ridică fața de masă. Niște pantofi de bărbat se opresc în dreptul mesei unde mă ascund.

- *Carmen, ce plăcere să te văd!*

E tata, cu vocea lui de doctor pe care nicicând nu și-o lasă acasă. Dacă mă găsește aici, înregistrând adulții, are să se supere îngrozitor. Spune că „atentez împotriva vieții private a persoanelor“. Dar eu nu știu prea bine ce e *Viața privată*. După cum înțeleg, privat înseamnă ce faci și ce simți când ești singur. Discuțiile acestea nu mi se par private.

Una dintre doamne își mișcă un picior dintr-o parte în alta, ai zice că are o piatră în pantof.

- *Vă rog, nu vă ridicați, cere tata.*

Îmi țin respirația fără să scap din mână MP3-ul.

- *Nu ne-am văzut de mulți ani, zice femeia.*

- *Cinci, șase?*

- *Cel puțin.*

- *Arăți minunat, Carmen. Ce bine că ai venit! Și Jorge?*

Tata vorbește pe un ton calm și vesel, cel pe care-l folosește când îi cere cineva un sfat.

- *A plecat cu o individă acum doi ani. Secretara lui, explică femeia și izbucnește în hohote. Nu-ți face griji, sunt fericită, l-a luat de pe capul meu. Era un neisprăvit.*

- *Dacă spui tu, replică tata.*

- *O spunem toate, intervine repede altă femeie.*

Parcă ar fi înțepat-o cu un bold. După o clipă, pantofii tatei se îndepărtează. Am avut noroc că nu m-a descoperit. Tata și Alma vor rămâne aici, și eu va trebui să mă întorc la Santiago cu unul dintre unchii mei. „Avem nevoie să ne odihnim de voi“, mi-a spus Alma cu vocea ei dulce și cu un zâmbet până la urechi. Dar, oricum, nu mi s-a părut corect.

- *Juan s-a recăsătorit, nu-i așa?*

- *Da, cu o femeie mai tânără. Cam slabă și cam albă pentru gustul meu, intervin pantofii de golf.*

Adulții poartă afișe pe frunte, cu mesaje de genul: „Ești persoana cea mai plicticoasă pe care o cunosc“, sau „miroși foarte urât“, sau „mi-ar plăcea să te sărut“. Firește că de aici, de sub masă, nu pot să le văd.

Am obosit să tot stau în poziția asta, făcut ghem, însă în momentul ăsta ar fi suspect să ies și să merg de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

- *Mireasa e de-a dreptul superbă, vorbesc din nou.*

- *Te referi la Julia? Da, e o brunetică minionă. Familia ei e din sud. Nu-i cunoaște nimeni, comentează girafa, modulându-și cuvintele de parcă ar mesteca un dihor.*

- *În orice caz, Juan s-a recăsătorit, din fericire; boala lui Soledad a fost atât de tristă și de fulgerătoare.*

- *Boală? E incredibil câte minciuni înghițim, zice doamna elefant.*

- *Despre ce minciună vorbești?*

- *Ah, Dumnezeule, nu trebuia să pomenesc de asta. Îmi pare rău. Nu mă mai întrebați, vă rog.*

Întrucât sunt sub masă, nu pot să văd afișul elefantului, dar mi se pare că vrea să mai spună ceva.

- *Acum nu poți să ne lași așa.*

Elefantul tace o secundă, apoi spune:

- *Soledad n-a murit de vreo boală. S-a sinucis.*

- *Dar nu murise din cauza unui anevrism cerebral?*

- Asta s-a spus, ca să nu iasă cu scandal, dar Soledad s-a sinucis, îți dau scris și semnat.

Simt o durere în piept. MP3-ul îmi scapă din mâini și face un zgomot sec când cade. Mama s-a îmbolnăvit când eu aveam trei ani. S-a îmbolnăvit dintr-odată, așa mi-au spus. Și s-a dus.

- E unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale familiei Montes.

- Dar Soledad era nemaipomenită și lăsa întotdeauna impresia că e atât de veselă, atât de mulțumită.

- Uf! Aparențele înșală. Dacă Soledad părea o femeie fericită nu înseamnă că și era. De fapt, înainte de a se sinucide, a fost internată câteva luni într-o clinică, Aguas Claras.

- Nu pot să cred. Eu am fost o dată acolo ca voluntară. Nu era pentru Soledad. Avea un parc frumos, într-adevăr, însă restul era jalnic.

La început, îmi aminteam de mama tot timpul. Dar într-o zi, am băgat de seamă că nici măcar când mă străduiam din răzputeri, nu puteam să mă opresc din creștere, nici din uitat. Cele două lucruri merg împreună și n-ai cum să le separi.

- Nu voiau să afle nimeni. Dacă o duceau la Clínică Europea, nu încapă îndoială că s-ar fi întâlnit cu cineva. De fapt, chiar în perioada aceea a fost internat fiul Mariei Elena, evident, la Europea.

Amintirile mele cu ea seamănă cu filmele. Revine mereu o imagine. Suntem întinși pe podeaua unei camere goale eu și mama. Ea mă îmbrățișează. În tavan e o fereastră prin care privim cerul. Uneori, închid ochii și îmi imaginez că sunt acolo. Deși întotdeauna sfârșesc prin a dori să fie adevărat.

- Bietul Juan!

- Vreo vină trebuie să aibă, nu? Oricât de rea, era totuși nevăstă-sa.

- Nu spune prostii! Juan e un înger.

- Că tot vorbim de vină, ați aflat de fostul soț al lui Toti?

Dacă mama s-a omorât, înseamnă că nu mă iubea. Îmi țin respirația și număr: zece, nouă, opt, șapte, sunt sigur că pot să mă întorc în urmă, înainte de a mă ascunde sub masa asta, șase, cinci, mamutul e în stare să spună orice ca să-și

impresioneze prietenele, patru, trei, doi... Mi se învârte capul și simt o mie de junghiuri în stomac, de parcă o elice mi s-ar roti în măruntaie. Nu mai suport. Ies în goana mare din ascunzătoare. Alunec și cad. Mă lovesc la genunchi și la mâini.

Am ajuns până în capăt, unde grădina dă spre mare. Lumina pe cer e albă. Verii mei se joacă cu mingea în zona cea mai înaltă a parcului. Mă așez pe iarbă. Îmi cuprind picioarele cu brațele și îmi ascund capul în ele. Miros foarte urât. Nu știu în ce moment mi-au cedat intestinele. Acum chiar că sunt pierdut.

Câteodată știu ce înseamnă să te simți nefericit, să aștepti să vină noaptea ca să te ascunzi sub cearcaefuri, să închizi ochii și să fugi pentru totdeauna pe barcazul lui Kájef. Asta simțea oare mama?